

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-48/21-7

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Priloženo: 19-03-2021			Prilog
e-mail	eojn	neposredno	postupak
KLASA: UP/II-034-02/20-01/936			
URBROJ: 383-01/21-13			

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Biserke Kalauz, predsjednice vijeća, Mire Kovačić i Lidije Vukičević, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika-specijaliste Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja C.&T. Minor Islands d.o.o. Rijeka, kojeg zastupa Miran Maćešić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Maćešić i suradnici d.o.o. Rijeka, Đure Šporera 25, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Agencije za obalni linijski pomorski promet, Split, Anto Fagasto 6, radi javne nabave, u sjednici vijeća održanoj 23. veljače 2021.

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/20-01/936, urbroj: 354-01/20-10 od 11. prosinca 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika točkom 1. izreke odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana i odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka (točka 2. izreke).

Protiv osporenog rješenja tužbu je podnio tužitelj CARONTE & TOURIST ISOLE MINORI S.p.A., Via Dei Mille 20, Milazzo, Italija. Podneskom od 28. siječnja 2021. tužitelj je obavijestio sud da je u zaglavlju tužbe omaškom pogrešno naveden osnivač tužitelja pravna osoba sa sjedištem u Italiji, umjesto, u ovom podnesku ispravno naznačenog tužitelja pravne osobe sa sjedištem u Republici Hrvatskoj. Stoga ističe da je aktivno legitimiran a što je vidljivo iz osporenog rješenja koje je dostavio uz upravnu tužbu od 23. siječnja 2021. i koje je donijeto u postupku po žalbi tužitelja. Slijedom iznijetog, tužitelj je ovlašten protiv osporenog rješenja podnijeti tužbu u kojoj osporava zakonitost rješenja tuženika.

Razlozi koje tužitelj navodi u tužbi odnose se na pitanje nadležnosti i predmeta žalbe, na postojanje usluge od općeg gospodarskog interesa, nejasan izračun naknade odnosno nejasnoća podataka za kreiranje ekonomskih uvjeta natječajne dokumentacije, monopolsku poziciju državnog brodarar te rok za dostavu ponude. U bitnom ističe da predmet žalbe nije bila sama predradnja naručitelja i postupak prethodnog savjetovanja i analize tržišta, već je predmet žalbe bilo pitanje postoji li interes gospodarskih subjekata izdržavati predmet nabave bez naknade i da li je taj interes ispravno utvrđen od strane naručitelja. Obzirom da naručitelj

to nije utvrdio u prethodnim (obveznim radnjama) i da natječajna dokumentacija ne sadrži takva utvrđenja, drži da je natječajna dokumentacija nezakonita. Pozivanje tuženika na odredbe hrvatskog zakonodavstva drži neispravnim, jer se primarno treba primjenjivati odredbe Uredbe Vijeća (EEZ) broj: 3577/92 od 7. prosinca 1992. o primjeni načela slobode pružanja usluga u pomorskom prometu unutar država članica (pomorska kabotaža)-(dalje: Uredba o pomorskoj kabotaži). Poziva se na članak 4. stavka 2. te Uredbe koja propisuje da prema potrebi svaka naknada za obveze javne usluge mora biti dostupna svim brodarima zajednice. U skladu s time naknada se daje prema potrebi, a naručitelj to nije ispravno utvrdio jer nije pozvao izričito zainteresirane osobe da iskažu interes za obavljanjem usluge bez naknade i zato je natječajna dokumentacija također nezakonita. Nadalje, smatra da tuženik pogrešno tumači svoj opseg nadležnosti glede odlučivanja o zakonitosti postupka javne nabave. Smatra da obzirom je prethodno savjetovanje obvezno prije pokretanja otvorenog postupka javne nabave, to je onda provedba istog nužna pretpostavka za provedbu otvorenog postupka javne nabave koja utječe i na sam postupak javne nabave, i time čini jedinstvenu cjelinu sa samim postupkom javne nabave što znači da je tuženik nadležan ocjenjivati zakonitost takve prethodne radnje. Prigovara dalje i načinu utvrđivanja usluge od općeg gospodarskog interesa, te napominje da je u žalbi naveo da je Vlada Republike Hrvatske, a time i naručitelj propustio utvrditi postoji li interes pojedinih brodara preuzeti obavljanje takvog prijevoza pod danim uvjetima i u danom opsegu, a bez dodjele državne potpore, te je time pogrešno utvrdio postojanje usluga od općeg gospodarskog interesa. Poziva se na europsku sudsku praksu iz koje proizlazi da su usluge od općeg gospodarskog interesa one gospodarske aktivnosti kojima se ostvaruju rezultati za cjelokupno javno dobro, a koji se na tržištu ne bi osigurali (ili bi se osigurali pod različitim uvjetima u pogledu kvalitete, sigurnosti, financijske dostupnosti, jednakog postupanja ili univerzalnog pristupa) bez javne intervencije. Smatra da je nejasno na koji je način naručitelj utvrdio nedostatak privatne inicijative, ako prethodno na prikladan način nije pozvao zainteresirane brodare da se očituju o tome imaju li interes održavati linije bez dodjele državnih potpora, odnosno postoji li zaista nedostatak privatne inicijative da bi postojala potreba za javnom intervencijom a time i klasificiranjem usluge kao usluge od općeg gospodarskog interesa odnosno s obvezom javne usluge. Dalje u odnosu na podatke za kreiranje ekonomskih uvjeta natječajne dokumentacije smatra da je pogrešno utvrđenje tuženika da je izračun naknade na temelju povijesnih podataka životno i logično kao i da tužitelj nije dokazao da bi takav izračun naknade za javnu uslugu davao konkurentsku prednost povijesnom prijevozniku. Ukazuje kao i u postupku po žalbi, na postupak javne nabave iz 2014., u odnosu na predmetnu liniju u kojem je odabran državni brodar kao najpovoljniji ponuditelj te navodi da naručitelj na nekoliko mjesta iznosi podatke dobivene uvidom u evidencije otočnih prava i na taj način ima uvid u broj putnika i vozila te njihovu strukturu. Također je naručitelj u odgovoru na žalbu naveo i kapacitet, vrstu broda, brzinu i druge karakteristike broda određene Odlukom Vlade Republike Hrvatske o određivanju državnih linija i Pravilnikom o uvjetima koje mora ispunjavati brod i brodar za obavljanje javnog prijevoza u linijskom obalnom pomorskom prometu ("Narodne novine", 26/14.). Stavke koje iznosi naručitelj na temelju kojih vrši izračun naknade za obavljanje javne usluge prema mišljenju tužitelja ukazuju da te stavke ne mogu biti jedini kriterij za izračun naknade pogotovo zato što svi podaci kojima raspolaže naručitelj i na kojima temelji izračun naknade nisu javno dostupni niti transparentni. Pojašnjava da naručitelj na nekoliko mjesta navodi da podaci dobiveni nadzorom izvršavanja ugovora o javnom prijevozu kreiraju realni izračun za održavanje linije u sljedećem periodu, međutim takav paušalni navod ne može biti dostatna osnova da bi se utvrdilo kako je izračun naknade objektivan, jasan i transparentan. Tim više što se izračun naknade ponajviše bazira na broju putnika i vozila iz

2018. i 2019., uzimajući iz navedenih brojeva prosječan broj putnika i vozila, a u situaciji kada takvi podaci ne mogu biti dovoljno sigurna osnova (jedna od) za kreiranje naknade s obzirom na evidentni i očekivani pad broja putnika koji je uslijedio 2020. kao posljedica pandemije COVID-19. Slijedom toga smatra da je natječajna dokumentacija nejasna, neprecizna i dvojbena i takav način izračuna naknade daje konkurentnu prednost povijesnom prijevozniku.

U odnosu na monopolsku poziciju smatra da je dokazao na koji način i kojim odredbama naručitelj potiče održavanje monopola državnog brodarar i time narušava tržišno natjecanje. Navodi kako je već iznio u žalbi da državni brodar predmetnu liniju izdržava u prethodnom ugovoru i to 89% tržišta pomorskog prijevoza, te drži da naručitelj potiče održavanje monopola državnog brodarar odnosno narušava tržišno natjecanje takvim kreiranjem natječajne dokumentacije i naknade. Državni brodar je obavljao uslugu prijevoza na ovoj liniji u posljednja dva ugovora i stoga kao i naručitelj raspolaže sa svim podacima o toj liniji koji tijekom prethodnog savjetovanja nisu svi izneseni a kako bi se zainteresirana javnost i gospodarski subjekti upoznali s tim podacima i brojkama čime se omogućava državnom brodaru da zadrži položaj monopoliste. Prigovara roku za dostavu ponude koji je prekratak obzirom na opsežnu dokumentaciju koju je potrebno pribaviti i ispuniti te ukazuje na presudu Ustavnog suda Republike Hrvatske od 10. srpnja 2018. a kojom je utvrđeno slijedeće: „Pravno i faktično brodovi koji viju zastavu neke od države članice Europske Unije imaju pravo obavljati i obavljaju usluge kabotaže u drugoj državi članici (u Republici Hrvatskoj od 1. siječnja 2017.) na isti način kao i brodovi pod zastavom te države članice. Brodovi pod zastavom država članica Europske unije smatraju se pravno jednakim u odnosu na brodove pod zastavom domicilne države. Slijedom navedenog, ako prema propisima Republike Hrvatske oslobođenje od obveznog peljarenja vrijedi za domaće brodove koji obavljaju kabotažnu plovidbu onda isto oslobođenje vrijedi i za brodove pod zastavama članice Europske unije koji obavljaju kabotažnu plovidbu u Republici Hrvatskoj.“ Prema mišljenju tužitelja iz navedenog proizlazi da je natječajna dokumentacija nezakonita i u dijelu kojim se stranom brodaru nameće pribava potvrde o tehničkoj podobnosti za obavljanje kabotaže zato što brodovi tužitelja imaju potvrdu talijanske pomorske administracije da su ovlašteni obavljati kabotažu u domicilnoj državi.

Slijedom navedenog obzirom je rješenje tuženika nezakonito predlaže nakon rasprave usvojiti tužbeni zahtjev, poništiti osporeno rješenje Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave od 11. prosinca 2020. te traži trošak sastava upravne tužbe sa PDV-om.

Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno ističe prigovor aktivne legitimacije tužitelja jer je tužbu u ovoj pravnoj stvari podnio Coronte & Tourist Isole Minori S.p.a. Via Dei Mille 20, Millazzo, Italija dok je osporeno rješenje donijeto u žalbenom postupku u kojem tužitelj nije sudjelovao kao stranka već je kao stranka (u svojstvu žalitelja) sudjelovao gospodarski subjekt C&T Minor Islands d.o.o. Rijeka. S obzirom na to da tužitelj u žalbenom postupku nije sudjelovao kao stranka te je osporenim rješenjem odlučeno o pravima i interesima gospodarskog subjekta C&T Minor Island d.o.o. Rijeka, smatra da pravnu zaštitu istih prava i interesa u upravnom sporu može ostvariti isključivo gospodarski subjekt C&T Minor Islands d.o.o. Rijeka, a ne tužitelj. Podredno opreza radi tuženik se protivi tužbenom zahtjevu tužitelja i predlaže ga odbiti kao neosnovanog iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja. Ističe da je osporeno rješenje donio u granicama zakonom propisanih ovlasti te je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge. Osporenim rješenjem odlučio je o svim žalbenim navodima tužitelja uzimajući u obzir i sva očitovanja stranaka u žalbenom postupku (pa tako i očitovanja tužitelja) kao i dostavljene dokaze. Dalje, tuženik navodi da je tužitelj žalbom osporavao prethodno savjetovanje koje je naručitelj proveo prije započinjanja

1 predmetnog postupka javne nabave, međutim, kao što je naveo i u obrazloženju osporenog rješenja tuženik nije nadležan odlučivati o radnjama provedenim od strane naručitelja prije pokretanja postupka javne nabave, odnosno nije ovlašten odlučivati o eventualnoj potrebi pozivanja broдача na iskazivanje interesa za održavanje linije u postupku prethodnog savjetovanja kao što nije nadležan odlučivati o Odluci Vlade Republike Hrvatske o određivanju državnih linija u javnom prijevozu u linijskom obalnom pomorskom prometu. Vezano za pitanje nadležnosti tuženika za odlučivanje o analizi tržišta i prethodnom savjetovanju tuženik ukazuje na odredbe članka 87., 198., 399. i 406. Zakona o javnoj nabavi. Navodi da su netočne tvrdnje tužitelja da su utvrđenja naručitelja glede postojanja ili nepostojanja interesa broдача za održavanje predmetne linije trebale biti sastavni dio dokumentacije o nabavi i da je sastavni dio dokumentacije o nabavi trebalo biti obrazloženje naručitelja kako je utvrdio iznos naknade pa da je i iz tog razloga dokumentacija o nabavi nezakonita. Navodi odredbu članka 2. Pravilnika o dokumentaciji o nabavi te ponudi i postupcima javne nabave a koja propisuje sadržaj dokumentacije o nabavi te kao sadržaj dokumentacije o nabavi nisu propisane odredbe koje su tužitelju sporne. Iz odredbi Uredbe vijeća (EEZ) br. 3577/92 od 7. prosinca 1992. o primjeni načela slobode pružanja usluga u pomorskom prometu unutar država članica (pomorska kabotaža) dalje: Uredba o pomorskoj kabotaži na koju se poziva tužitelj ne proizlazi da naručitelj sukladno Odluci Vlade RH od 22. prosinca 2016. nije mogao odrediti da se predmetni postupak javne nabave provodi kao nabava usluge od općeg gospodarskog interesa za koji se plaća naknada. Tužitelj se poziva na Uredbu o pomorskoj kabotaži međutim iz obrazloženja tužbe ne proizlazi da je predmetnom dokumentacijom povrijeđena bilo koja odredba Uredbe. Tužitelj čak citira odredbu članka 2. stavak 2. Uredbe kojom je propisano da prema potrebi svaka naknada za obveze javne usluge mora biti dostupna svim broдарima Zajednice. U konkretnom slučaju naknada za obveze javne usluge dostupna je svim broдарima Europske unije budući da se provodi otvoreni postupak javne nabave u kojem ponudu mogu dostaviti svi zainteresirani gospodarski subjekti. U konkretnom slučaju tužitelj može, kako pravilno obrazlaže naručitelj, ponuditi naknadu od 1,00 kn odnosno broдарi koji imaju poslovni plan koji ne uključuje primanje državne potpore nemaju zakonsku prepreku javiti se na predmetni postupak javne nabave s takvom ponudom. Nadalje, ističe da tužitelj nije dokazao da je visina naknade određena suprotno pozitivnim propisima, odnosno da je određena suprotno odredbama članka 3. točke 4. i članka 42. Uredbe o uvjetima i vrednovanju kriterija za davanje koncesija i sklapanje ugovora o javnoj usluzi za obavljanje javnog prijevoza u linijskom obalnom pomorskom prometu ("Narodne novine", 31/14. – dalje: Uredba), već zapravo spori način na koji je naručitelj utvrdio navedeni iznos. Međutim, eventualna nejasnoća načina na koji je naručitelj utvrdio određeni iznos ne može sama po sebi biti razlog za poništenje dokumentacije o nabavi, niti je zbog navedenog razloga dokumentacija o nabavi nejasna, neprecizna, nerazumljiva ili dvojbeno kako to tvrdi tužitelj. Vezano uz rok za dostavu ponude tuženik ističe da je naručitelj rok za dostavu ponuda odredio sukladno odredbi članka 228. Zakona o javnoj nabavi, kojom je propisano da je u otvorenom postupku velike vrijednosti minimalni rok za dostavu ponuda 35 dana od dana slanja poziva na nadmetanje. Ujedno, s obzirom na obim same dokumentacije o nabavi, odnosno dokumenata koji su ponuditelji dužni dostaviti uz ponudu, tuženik je ocijenio je da je određeni rok primjeren. Pritom valja uzeti u obzir da se postupak javne nabave za pružanje predmetne usluge provodi periodički, odnosno nakon isteka prethodnog ugovora na istoj liniji, pa postoji mogućnost gospodarskih subjekata da potvrde za obavljanje predmetne usluge u RH pribave i prije slanja konkretnog poziva na nadmetanje, a što bi se očekivalo od pažljivih gospodarstvenika. Također, ističe da je zbog ulaganja predmetne žalbe na sadržaj dokumentacije o nabavi naručitelj bio prisiljen izmijeniti

- dokumentaciju o nabavi u spornom dijelu te produžiti rok za dostavu ponuda, pa je tako isti produžen do 25. siječnja 2021. a što je rezultiralo rokom za dostavu ponuda od 73 dana. Zaključno ističe da tužitelj u žalbi nije istaknuo žalbeni navod da je dokumentacija o nabavi nezakonita u dijelu u kojem je naručitelj od stranih gospodarskih subjekata tražio dostavu potvrde o tehničkoj podobnosti za obavljanje kabotaže pa slijedom navedenog odluka o navedenom nije ni sadržana u obrazloženju pobijanog rješenja te ne može biti predmet upravnog spora. Slijedom navedenog, razvidno je da je rješenje tuženika na zakonu osnovano pa stoga tuženik predlaže Sudu odbaciti tužbu, podredno odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovane.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.-dalje: ZUS) odgovor tuženika dostavljen je tužitelju i zainteresiranoj osobi.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Sud je presudom riješio spor bez rasprave, primjenom odredbe članka 36. stavka 1. točke 4. ZUS-a jer je tužitelj u biti osporio samo primjenu prava činjenice su nesporne.

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, a uzimajući u obzir činjenice utvrđene u upravnom postupku koji je prethodio donošenju osporavane odluke, sud prema slobodnom uvjerenju nalazi da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je naručitelj Agencija za obalni linijski pomorski promet, Split dana 12. studenog 2020. godine objavio u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske poziv na nadmetanje i Dokumentaciju o nabavi u otvorenom postupku javne nabave broj objave: 2020/S OF2-0040677, predmet nabave: obavljanje linijskog obalnog pomorskog prijevoza na državnoj trajektnoj liniji 831 Sudurađ-(Lopud)-Dubrovnik i obratno. Kriterij odabira je ekonomski najpovoljnija ponuda na temelju kriterija kvalitete: tehnički elementi sukladno člancima 6. - 9. Uredbe o uvjetima i vrednovanju kriterija za davanje koncesije i sklapanja ugovora o javnoj usluzi za obavljanje javnog prijevoza u linijskom obalnom pomorskom prometu ("Narodne novine" 31/14.-dalje: Uredba)-50% i na temelju kriterija troška: ekonomsko-financijski elementi sukladno člancima 6. - 9. Uredbe – 50%. Na Dokumentaciju o nabavi žalbu je izjavio tužitelj C&T Minor Islands d.o.o. Rijeka, a tuženik je žalbu odbio te u obrazloženju osporenog rješenja izložio sve bitne činjenice koje proizlaze iz provedenih dokaza u postupku i obzirom na utvrđeno činjenično stanje i relevantne propise naveo valjane razloge zbog kojih je odbio žalbu tužitelja, a koje razloge u potpunosti prihvaća i ovaj Sud.

Odredbom članka 87. stavak 1. Zakona o javnoj nabavi ("Narodne novine" 120/16.-dalje: ZJN 2016) otvoren postupak javne nabave započinje od dana slanja poziva za nadmetanje, pa je pravilno ocijenio tuženik da nije ovlašten ocjenjivati postupak koji je prethodio postupku javne nabave. Tuženik, također, nije ovlašten odlučivati o potrebi pozivanja brodaru na iskazivanje interesa za održavanje linije u postupku prethodnog savjetovanja, pa niti o Odluci Vlade Republike Hrvatske o određivanju državnih linija u javnom prijevozu u linijskom obalnom pomorskom prometu od 22. prosinca 2016. Nadalje, neosnovan je prigovor tužitelja da su utvrđenja naručitelja u pogledu postojanja ili nepostojanja interesa brodaru za održavanje predmetne linije trebala biti sastavni dio dokumentacije o nabavi, te da je sastavni dio dokumentacije o nabavi trebalo biti obrazloženje naručitelja kako je utvrdio iznos naknade, pa da je iz toga razloga dokumentacija o nabavi nezakonita. Odredbom članka 2. Pravilnika o dokumentaciji o nabavi te ponudi u postupcima javne nabave ("Narodne novine" 65/17. i 75/20.-dalje: Pravilnik) propisan je sadržaj dokumentacije o nabavi kojim nisu propisane odredbe koje su tužitelju sporne.

Tužitelj se poziva na Uredbu o pomorskoj kabotaži, međutim iz obrazloženja tužbe ne proizlazi da je predmetnom dokumentacijom povrijeđena bilo koja odredba navedene Uredbe, kako to pravilno ocjenjuje tuženik. Tužitelj također neosnovano tvrdi da je visina naknada određena suprotno pozitivnim propisima, odnosno da je određena suprotno odredbama članka 3. točka 4. i članka 42. Uredbe o uvjetima i vrednovanju kriterija za davanje koncesije i sklapanja ugovora o javnoj usluzi za obavljanje javnog prijevoza u linijskom obalnom pomorskom prometu, budući da eventualna nejasnoća načina na koji je naručitelj utvrdio određeni iznos ne može sama po sebi biti razlog za poništenje dokumentacije o nabavi niti je zbog toga dokumentacija neprecizna, nejasna i nerazumljiva i dvojbena. I prema ocjeni ovoga Suda naručitelj je na jasan logičan način objasnio način utvrđivanja visine naknade.

U odnosu na rok za dostavu ponude i prema ocjeni ovoga Suda rok je određen sukladno odredbi članka 228. ZJN-a 2016, a zbog ulaganja žalbe na sadržaj dokumentacije o nabavi taj rok je produžen na 73 dana.

U odnosu na prigovore iz tužbe da je dokumentacija o nabavi nezakonita u dijelu u kojem naručitelj od strane gospodarskih subjekata traži dostavu potvrde o tehničkoj podobnosti za obavljanje kabotaže ističe se da je točno da navedeno tužitelj nije isticao u žalbi, pa stoga odgovor na navedeni prigovor nije niti mogao biti sadržan u obrazloženju pobijanog rješenja kako to pravilno navodi i tuženik u odgovoru na tužbu. Odredba članka 3. stavka 1. Pravilnika o uvjetima za obavljanje pomorske kabotaže u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine" 109/19.) te u okviru provedbe Uredbe Vijeća EEZ broj 3577/92 od 7. prosinca 1992. o primjeni načela slobode pružanja usluga u pomorskom prometu unutar država članica (pomorska kabotaža od 12. prosinca 1992.) propisuje uvjete za obavljanje pomorske kabotaže brodovima strane državne pripadnosti, uključujući i brodove državne pripadnosti država članica Europske unije i Europskog gospodarskog područja u unutarnjim morskim vodama i teritorijalnom moru Republike Hrvatske i između luka u Republici Hrvatskoj i pomorskih objekata u kontinentalnom pojasu Republike Hrvatske. Propisano je da strani brod koji obavlja pomorsku kabotažu u Republici Hrvatskoj mora imati potvrdu da je tehnički podoban za obavljanje kabotaže koju izdaje Ministarstvo na zahtjev brodar. Stoga je i navedeni prigovor tužitelja neosnovan.

Slijedom izloženog Sud ocjenjuje da obrazloženje osporenog rješenja sadrži razumne i dostatne razloge koji opravdavaju njegovo donošenje i koji ujedno otklanjaju sumnju da bi odluka tuženika bila posljedica arbitrarnog postupanja, te je osporeno rješenje donijeto u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09), pa ovaj Sud nije našao osnovanim tužbene prigovore.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora odbijen je u skladu s odredbom članka 79. stavka 4. ZUS-a.

Trebalo je stoga na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

U Zagrebu 23. veljače 2021.

Predsjednica vijeća
Biserka Kalauz, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštenu službenik
Tanja Nemčić

